

бѣднитѣ зайчета, а въ очитѣ имѣ свѣти щастие и доволство. Сладкѣ липовѣ сокѣ оросява мустачитѣ имѣ и тѣ радостно облизватѣ захарнитѣ капчици.

Отведнѣжъ се чу близо страшенѣ вѣлчи вой.

Изтрѣпнаха седемтѣ зайчета и зайцата съ зайченцето. Изтрѣпнаха, изплашиха се и дрѣжте се крачета бѣрзи — изпокриха се изѣ храститѣ.

Вѣлкѣтъ излѣзе на поляната. Опашката му спластена, хлѣбоцитѣ му хлѣтнали, едвамѣ нозѣ влачи. Шега ли е това—два деня не ялѣ, двѣ нощи очи за сѣнѣ не склопилѣ. Старостѣ — нерадостѣ. Да бѣше младѣ нѣмаше така да бѣде.

— У-ууу!.. Поне едно зайченце да има на жѣбѣ да туря! Блазѣ ъ на мечката. Медѣ ближе, съ круши и малини се насища. А пѣкѣ такива работи азѣ не мога и въ уста да туря! —

Вие вѣлчо, а чирвата му крѣкатѣ и пригласатѣ.

А зайцитѣ прѣзѣ храститѣ бѣгатѣ и плачатѣ.

— Ой ви крачка—бѣрзобѣгци, задни и прѣдни, бѣгайте колко можете, само отѣ вѣлка отѣ крѣвника ни спасете.

— Стойте! Кѣдѣ сме тѣргнали? — задихано извика прѣвия заякѣ.

— Какѣ кѣдѣ! — право при мечката. Да ъ се оплачемѣ, па каквото ще да става. Тя е господарка на тая гора. Нека редѣ и правда вѣведе, закони да нареди, стига да страда слабия зайчи народѣ.

И удариха пакѣ на бѣгѣ зайцитѣ.

Отведнѣжъ изѣ единѣ гѣсталакѣ тѣ чуа че нѣкой ги вика.

— Ей зайченца съ бѣрзи краченца! Кѣдѣ така? Отѣ що бѣгате и какво гоните?

Гледатѣ зайцитѣ прѣдѣ тѣхѣ лисичка сестричка въ жѣлто кожухче, съ бѣло нагрѣдниче, любезна и засмяна до ушитѣ.

Седемтѣ зайци и зайцата съ зайчето седнаха на трѣвата. Съ очички мигатѣ, съ ушенца шаватѣ трѣператѣ отѣ страхѣ, единѣ другѣ се поглеждатѣ и нищо ге могатѣ да кажѣтѣ.